Rolnummer: 22-002687-18
Parketnummers: 09-827620-17 en 09-818766-17(TUL)
Datum uitspraak: 2 november 2018
TEGENSPRAAK

Gerechtshof Den Haag

meervoudige kamer voor strafzaken

Arrest

gewezen op het hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank Den Haag van 26 juni 2018 en de van dat vonnis deel uitmakende beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging in de strafzaak tegen de verdachte:

geboren te op
thans gedetineerd in

Onderzoek van de zaak

Dit arrest is gewezen naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting in eerste aanleg en het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep van dit hof op 19 oktober 2018.

Het hof heeft kennisgenomen van de vordering van de advocaat-generaal en van hetgeen door en namens de verdachte naar voren is gebracht.

Procesgang

In eerste aanleg is ter zake van het onder (het hof begrijpt:) 1, 2 en 3 ten laste gelegde de (ongemaximeerde) terbeschikkingstelling (hierna TBS) van de verdachte gelast en is bevolen dat de ter beschikking gestelde van overheidswege zal worden verpleegd. Voorts zijn beslissingen genomen omtrent de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij en de vordering tot tenuitvoerlegging van een eerder aan de verdachte voorwaardelijk opgelegde straf, een en ander zoals omschreven in het vonnis waarvan beroep.

Namens de verdachte is tegen het vonnis hoger beroep ingesteld.

Tenlastelegging

Aan de verdachte is - na wijziging van de tenlastelegging ter terechtzitting in hoger beroep - ten laste gelegd dat:

1.

hij op of omstreeks 13 oktober 2017 te 's-Gravenhage opzettelijk en wederrechtelijk een ruit/raam, in elk geval enig goed, geheel of ten dele toebehorende aan in elk geval aan een ander of anderen dan aan verdachte, heeft vernield en/of beschadigd en/of onbruikbaar gemaakt door toen en daar opzettelijk en wederrechtelijk tegen het raam te schoppen en/of te slaan, zulks terwijl tijdens het plegen van dit misdrijf nog geen vijf jaren zijn verlopen sedert een vroegere veroordeling van de schuldige tot gevangenisstraf wegens een daaraan soortgelijk misdrijf in kracht van gewijsde is gegaan;

2.

hij op of omstreeks 13 oktober 2017 te 's-Gravenhage heeft mishandeld door voornoemde een of meerdere maal/malen met de vuist tegen/op het hoofd te slaan, zulks terwijl tijdens het plegen van dit misdrijf nog geen vijf jaren zijn verlopen sedert een vroegere veroordeling van de schuldige tot gevangenisstraf wegens een daaraan soortgelijk misdrijf in kracht van gewijsde is gegaan;

3.

hij in of omstreeks de periode 13 juli 2017 t/m 13 oktober 2017 te 's-Gravenhage, althans in Nederland, wederrechtelijk stelselmatig opzettelijk inbreuk heeft gemaakt op eens anders persoonlijke levenssfeer, te weten die van door in voornoemde periode

- dagelijks althans regelmatig een of meerdere maal/malen per dag langs te gaan bij de woning van voornoemde en aldaar lang en indringend aan te bellen en/of op de ramen te kloppen en/of

- dagelijks althans regelmatig voornoemde de woorden toe te voegen dat hij voornoemde in elkaar zou slaan en/of hem iets aan zou doen wanneer geen toegang tot diens woning zou verlenen met het oogmerk die te dwingen iets te doen, niet te doen, te dulden en/of vrees aan te jagen.

Vordering van de advocaat-generaal

De advocaat-generaal heeft gevorderd dat het vonnis waarvan beroep zal worden vernietigd,
dat de onder 1, 2 en 3 ten laste gelegde feiten bewezen worden verklaard en dat de (ongemaximeerde) maatregel tot TBS aan de verdachte zal worden gelast, met bevel dat de verdachte van overheidswege zal worden verpleegd.

Het vonnis waarvan beroep

Het vonnis waarvan beroep kan niet in stand blijven omdat het hof zich daarmee niet verenigt.

Bewezenverklaring

Het hof acht wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte het onder 1, 2 en 3 ten laste gelegde heeft begaan, met dien verstande dat:

1.

hij op ~~of omstreeks~~ 13 oktober 2017 te 's-Gravenhage opzettelijk en wederrechtelijk een ruit~~/raam, in elk geval enig goed, geheel of ten dele~~ toebehorende aan ~~, in elk geval aan een ander of anderen dan aan verdachte,~~ heeft vernield ~~en/of beschadigd en/of onbruikbaar gemaakt~~ door toen en daar opzettelijk en wederrechtelijk tegen het raam te ~~schoppen en/of~~ te slaan;

2.

hij op ~~of omstreeks~~ 13 oktober 2017 te 's-Gravenhage heeft mishandeld door voornoemde ~~een of~~ meerdere ~~maal/~~malen met de vuist tegen/op het hoofd te slaan, zulks terwijl tijdens het plegen van dit misdrijf nog geen vijf jaren zijn verlopen sedert een vroegere veroordeling van de schuldige tot gevangenisstraf wegens een daaraan soortgelijk misdrijf

in kracht van gewijsde is gegaan;

3.

hij in ~~of omstreeks~~ de periode *van* 13 juli 2017 t/m 13 oktober 2017 te 's-Gravenhage, ~~althans in Nederland,~~ wederrechtelijk stelselmatig opzettelijk inbreuk heeft gemaakt op eens anders persoonlijke levenssfeer, te weten die van , door in voornoemde periode

- dagelijks ~~althans regelmatig~~ een of meerdere maal/malen per dag langs te gaan bij de woning van voornoemde en aldaar lang en indringend aan te bellen en/of op de ramen te kloppen ~~en/of~~
- ~~dagelijks althans regelmatig voornoemde de woorden toe te voegen dat hij voornoemde in elkaar zou slaan en/of hem iets aan zou doen wanneer geen toegang tot diens woning zou verlenen~~

met het oogmerk die , te dwingen iets te doen, ~~niet te doen~~, *en* te dulden. ~~en/of vrees aan te jagen;~~

Hetgeen meer of anders is ten laste gelegd, is niet bewezen. De verdachte moet daarvan worden vrijgesproken.

Voor zover in de tenlastelegging taal- en/of schrijffouten voorkomen, zijn deze in de bewezenverklaring verbeterd. Blijkens het verhandelde ter terechtzitting is de verdachte daardoor niet geschaad in de verdediging.

Bewijsvoering

Het hof grondt zijn overtuiging dat de verdachte het bewezen verklaarde heeft begaan op de feiten en omstandigheden die in de bewijsmiddelen zijn vervat en die reden geven tot de bewezenverklaring.

In die gevallen waarin de wet aanvulling van het arrest vereist met de bewijsmiddelen dan wel, voor zover artikel 359, derde lid, tweede volzin, van het Wetboek van Strafvordering wordt toegepast, met een opgave daarvan, zal zulks plaatsvinden in een aanvulling die als bijlage aan dit arrest zal worden gehecht.

Strafbaarheid van het bewezen verklaarde

Het onder 1 bewezen verklaarde levert op:

opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, vernielen.

Het onder 2 bewezen verklaarde levert op:

Mishandeling, zulks terwijl tijdens het plegen van voornoemd misdrijf nog geen vijf jaren zijn verlopen sedert een vroegere veroordeling van verdachte tot gevangenisstraf wegens een daaraan soortgelijk delict in kracht van gewijsde is gegaan.

Het onder 3 bewezen verklaarde levert op:

belaging.

Strafbaarheid van de verdachte

De raadsman van de verdachte heeft ter terechtzitting in hoger beroep, verkort en zakelijk weergegeven, bepleit dat de verdachte - in afwijking van hetgeen door de gedragsdeskundigen R. Bout en D.J. van den Bos in hun uitgebrachte Pro Justitia rapportages d.d. 7 juni 2018 hebben geconcludeerd - volledig ontoerekeningsvatbaar dient te worden verklaard.
De raadsman stelt zich op het standpunt dat voor de beoordeling van de toerekeningsvatbaarheid van de verdachte aansluiting moet worden gezocht bij het Pro Justitia Rapport d.d. 10 februari 2018, opgesteld en ondertekend door G.H.E. van Hoecke, psychiater. Ter adstructie heeft hij hiertoe aangevoerd dat de verdachte ten tijde van het ten laste gelegde in een psychose verkeerde en dat het in juni van dit jaar beter met hem ging; hij was toen inmiddels medicatietrouw en gestabiliseerd. De raadsman meent dat de door psychiater Hoecke beschreven bevindingen met betrekking tot de persoon van de verdachte en diens gedragingen meer overeenstemmen met verdachtes gedragingen ten tijde van het plegen van de ten laste gelegde feiten, dan de bevindingen van de gedragsdeskundigen Bout en Van den Bos, neergelegd in de enkele maanden later door hen opgemaakte rapportages.

Het hof overweegt dienaangaande het volgende.

Het hof heeft acht geslagen op de volgende omtrent de persoon van de verdachte uitgebrachte rapportages:

- een Pro Justitia rapportage d.d. 10 februari 2018, opgesteld en ondertekend door G.H.E. van Hoecke, psychiater;

- een Pro Justitia rapportage d.d. 7 juni 2018, opgemaakt en ondertekend door D.J. van de Bos MSc, psychiater in opleiding onder supervisie van drs. B.E.A. van der Hoorn, psychiater;
- een Pro Justitia rapportage d.d. 7 juni 2018, opgemaakt en ondertekend door R. Bout, GZ Psycholoog.

Psychiater Hoecke komt op basis van twee onderzoeksgesprekken met de verdachte in haar rapport - kort gezegd- tot de volgende bevindingen en conclusies:

De verdachte is lijdende aan een ziekelijke stoornis in de vorm van schizofrenie, multipele episoden, thans (het hof begrijpt: ten tijde van het psychiatrisch onderzoek) in een acute fase. Daarnaast heeft hij een stoornis in het gebruik van cocaïne en cannabis en tabak ernstig. Deze stoornissen waren ten tijde van het ten laste gelegde aanwezig en beïnvloedde verdachte's gedragskeuzes en gedragingen. Door de ernst van de psychotische stoornis, zijn verhoogde verslavingsgevoeligheid omdat hij als verslaafde baby werd geboren en de ernst van zijn verslavingsproblematiek met name aan cocaïne, cannabis en nicotine, heeft de verdachte dermate ernstige oordeels- en kritiekstoornissen, dat hij niet meer in staat kan worden geacht om rationele gedragskeuzes te maken.
De verdachte is het mettertijd als een recht gaan beschouwen dat hij toegang tot de woning van de aangever heeft, vanwege diens eerdere opvang. Deze aanname is zowel een gevolg van de oordeels- en kritiekstoornissen die de verdachte heeft ten gevolge van schizofrenie, alsmede zijn verslavingsproblematiek.
De psychiater voornoemd acht de psychotische stoornis en de verslavingsgevoeligheid van de verdachte dermate invaliderend, dat de aard van zijn gedrag hem niet toegerekend kan worden. Zij heeft in haar rapport dan ook geadviseerd het ten laste gelegde -indien bewezen- niet aan de verdachte toe te rekenen.

Het hof realiseert zich dat de verdachte slechts beperkt medewerking heeft gegeven aan het onderzoek naar zijn persoon door psychiater Hoecke (met wie de verdachte het eerste onderzoeksgesprek weigerde te spreken), en daarentegen wel zijn (bijna) volledige medewerking heeft verleend aan het onderzoek op grond waarvan voormelde rapportages van psycholoog Bout en psychiater Van Den Bos zijn opgemaakt. Het hof merkt tevens op dat het rapport van psychiater Hoecke circa vier maanden ná de ten laste gelegde feiten is opgemaakt en de verdachte zich toen (naar het hof aanneemt: nog steeds)in een psychose bevond. Ten tijde van het onderzoek door psycholoog Bout

en psychiater Van den Bos was verdachte gestabiliseerd. Zo stelt Van den Bos: "Bij huidig onderzoek wordt geen floride psychotische toestandsbeeld waargenomen (...) Hoogstwaarschijnlijk zijn de psychotische klachten verbleekt daar betrokkene inmiddels weer is ingesteld op een antipsychoticum."

Met de raadsman acht het hof het daarom aannemelijk dat het door psychiater Hoecke uitgebrachte rapport het meeste recht doet aan het beeld van de verdachte ten tijde van het plegen van de bewezenverklaarde feiten. Het hof komt daarom met in achtneming van de beschouwingen en de conclusies van laatstgenoemde deskundige tot het oordeel dat de verdachte ten tijde van de bewezen verklaarde feiten lijdende was aan een ziekelijke stoornis van de geestvermogens in de vorm van een schizofrenie en een psychose, alsmede in het gebruik van cocaïne, cannabis en tabak. Deze stoornis heeft de gedragskeuzes en gedragingen van de verdachte ten tijde van het ten laste gelegde volledig beïnvloed.

Het hof acht de verdachte ten aanzien van de bewezenverklaarde feiten mitsdien volledig ontoerekingsvatbaar.

De verdachte is derhalve ter zake van het onder 1, 2 en 3 bewezen verklaarde niet strafbaar en moet dus worden ontslagen van alle rechtsvervolging.

Wél zal het hof de rapportages van de gedragsdeskundigen Bout en Van den Bos bezigen voor de hieronder vermelde motivering van de op te leggen maatregel. Dit omdat daartoe de meest recente bevindingen van belang zijn, omdat de verdachte meer heeft meegewerkt in de onderzoeken en omdat hij al in een meer stabiele fase verkeerde toen zij een oordeel gaven over het recidiverisico en de mogelijkheden voor adequate behandeling van de stoornissen van de verdachte.

Motivering van de maatregel

Het hof heeft de op te leggen maatregel bepaald op grond van de ernst van de feiten en de omstandigheden waaronder deze zijn begaan en op grond van de persoon en de persoonlijke omstandigheden van de verdachte, zoals daarvan is gebleken uit het onderzoek ter terechtzitting.

Daarbij heeft het hof in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen.

De verdachte heeft gedurende een periode van drie maanden dagelijks voor de deur van het slachtoffer te staan, aldaar op de ramen te kloppen en (langdurig) op de bel te drukken.
De verdachte heeft zodoende inbreuk gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer. Delicten als het onderhavige hebben doorgaans een grote invloed op slachtoffers. Uit de in eerste aanleg ingediende schriftelijke slachtofferverklaring komt ook naar voren dat het slachtoffer drie maanden lang ontzettend angstig is geweest en zijn woning niet meer uit durfde.
Daarnaast heeft de verdachte een ruit van de woning van het slachtoffer vernield. Hij heeft vervolgens het slachtoffer door het gat dat was ontstaan enkele klappen op/tegen zijn hoofd gegeven. De verdachte heeft aldus tevens inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van het slachtoffer, die de verdachte nota bene eerder had geholpen, onder andere door hem onderdak te verlenen in zijn woning.

Het hof heeft acht geslagen op een de verdachte betreffend uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 3 oktober 2018, waaruit blijkt dat de verdachte reeds eerder onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van mishandelingen. Bovendien liep hij ten tijde van het bewezen verklaarde in een proeftijd, verbonden aan een eerder aan hem opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf.

Het hof ziet zich vervolgens voor de vraag gesteld welke maatregel het meest passend en geboden is. Omdat de verdachte volledig ontoerekeningsvatbaar is verklaard opent dat de juridische mogelijkheid tot plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis, hetgeen de voorkeur heeft van de verdediging. Daar staat echter tegenover dat de maatregel van ter beschikkingstelling, al dan niet met dwangverpleging, op voorhand ook niet kan worden uitgesloten. Oplegging daarvan is hetgeen de advocaat-generaal voorstaat.

De gedragsdeskundigen Van den Bos en Bout, voornoemd, komen in de hiervoor aangehaalde rapportages van 7 juni 2018 eveneens tot de conclusie dat er bij de verdachte sprake is van een ziekelijke stoornis in de geestvermogens, die ook bestond ten tijde van het feit.

Uit het rapport van psychiater Van den Bos volgt voorts - kort gezegd- het navolgende:

De verdachte lijdt aan schizofrenie en is daarnaast bekend met cocaïne- en cannabis afhankelijkheid.

Het leven van de verdachte wordt gekenmerkt door gedragsproblematiek vanuit zijn jeugd en al vroeg disfunctioneren op alle levensgebieden. Er worden kenmerken van achterdocht en verwardheid gezien.
Het risico op agressief gedrag voortkomend vanuit zijn ziektebeeld is zeer hoog en het risico op herhaling van soortgelijke feiten, indien verdachte onbehandeld blijft, is groot. De behandeling kan het best vanuit een forensisch en integraal zorgkader worden ingezet, zodat vanuit deze klinische setting de combinatie van psychopathologie, alsmede zijn disfunctioneren op alle levensgebieden, integraal kan worden aangepakt.
Naar de mening van de psychiater zal het een intensief behandeltraject worden en zal de resocialisatie meerdere jaren beslaan. De onderzoeker schat in dat de benodigde behandelduur de looptijd van een maatregel in de zin van artikel 37 zal overstijgen. De onderzoeker is van oordeel dat een TBS met voorwaarden, gezien de beperkte medewerking van verdachte aan de behandeling en toezicht, ontoereikend zal zijn of snel moeten worden omgezet naar een TBS met dwangverpleging. Alles overwegende lijkt de advisering van een TBS met dwangverpleging het meest passend om de maatschappij te beschermen, het recidiverisico duurzaam te verminderen en de verdachte te begeleiden naar een betere kwaliteit van leven.

Psycholoog Bout komt in zijn rapport tot de volgende bevindingen en conclusies:

Bij de verdachte is sprake van schizofrenie, gekenmerkt door wantrouwen en achterdocht tegenover andere mensen en gedesorganiseerd gedrag. Daarnaast is sprake van problematisch cocaïne- en cannabisgebruik. Tevens bestaan er antisociale en paranoïde trekken in de persoonlijkheid van verdachte.
De kans dat de verdachte in een soortgelijk delict recidiveert, wordt door deze onderzoeker op zowel de korte als de (middel)lange termijn als zeer hoog ingeschat indien verdachte geen behandeling ondergaat. Behandeling van de schizofrenie wordt noodzakelijk geacht.
Naar verwachting van de psycholoog zal de verdachte de medicatie stoppen als de dwang wegvalt omdat hij nauwelijks ziekte- inzicht en ziektebesef heeft. Hij komt tot de conclusie dat de behandeling zal moeten plaatsvinden in het kader van een TBS met dwangverpleging omdat dat het enige kader is waarbinnen de kans op recidive voldoende kan worden teruggebracht. Een behandeling in het kader van bijzondere voorwaarde of een TBS met voorwaarden zal volgens deze onderzoeker te

weinig zekerheid geven, omdat er bij de verdachte geen enkele interne motivatie is om een dergelijke behandeling te ondergaan.

Uit het meest recente reclasseringsadvies van GGZ reclassering Fivoor, d.d. 8 juni 2018 betreffende verdachte, opgemaakt en getekend door R. Liekens-Willems, reclasseringswerker, volgt dat de kans op recidive, waarbij gevreesd mag worden voor letselschade, hoog is. TBS met voorwaarden wordt door de reclassering niet haalbaar/uitvoerbaar geacht, aangezien de verdachte niet zal begrijpen wat de voorwaarden van hem vragen omdat zijn problematiek te ernstig is en zijn ziektebesef en ziekte-inzicht en intrinsieke motivatie ontbreekt.
De reclassering onderschrijft het advies van de gedragsdeskundigen Van den Bos en Bout om TBS met dwangverpleging op te leggen. Naast inzet op behandeling is bij een TBS met dwangverpleging ook sprake van het maximale beveiligingsniveau. Het biedt verdachte de mogelijkheid gedurende langere tijd behandeld te worden in een sterk gestructureerde setting waar hij niet de kans krijgt zich te onttrekken.

Op grond van voormelde bevindingen en conclusies van alle gedragsdeskundigen, welke conclusies het hof tot de zijne maakt, is het hof, zoals reeds overwogen, van oordeel dat bij de verdachte tijdens het begaan van het feit een gebrekkige ontwikkeling en ziekelijke stoornis van de geestvermogens bestond, als bedoeld in artikel 37a, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht.
Gezien de conclusie van psychiater Hoecke hieromtrent, is het hof, zoals gezegd, voorts van oordeel dat die gebrekkige ontwikkeling en ziekelijke stoornis de gedragskeuzen en het handelen van de verdachte ten tijde van het bewezen verklaarde zodanig hebben beïnvloed, dat dat feit hem niet kan worden toegerekend.
Gelet op hetgeen de gedragsdeskundigen, alsmede reclassering GGZ Fivoor omtrent het gevaar voor herhaling hebben aangegeven, dient er daarenboven ernstig rekening mee te worden gehouden dat de verdachte wederom een soortgelijk misdrijf zal plegen, indien er voor zijn problematiek geen oplossing wordt gevonden. Het hof heeft dienaangaande tevens de voortdurende fixatie van de verdachte op het slachtoffer betrokken, waarvan ook ter terechtzitting in hoger beroep door verdachte blijk werd gegeven.

Gelet op de aard en ernst van het bewezen verklaarde feit (belaging) en gelet op hetgeen hiervoor omtrent de persoon van de verdachte is overwogen en gelet op de omstandigheid dat eerdere hulptrajecten geen soelaas

hebben geboden, is het hof van oordeel dat de veiligheid van anderen dan wel de algemene veiligheid van personen zowel het opleggen van de maatregel tot terbeschikkingstelling van de verdachte als een verpleging van overheidswege eist.

Weliswaar heeft de maatregel tot plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis, zoals door de raadsman is voorgesteld, blijkens artikel 37, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht mede tot doel beveiliging van de maatschappij, doch tegen de achtergrond van de bevindingen en conclusies van meergenoemde gedragsdeskundigen is het hof van oordeel dat de setting van een psychiatrisch ziekenhuis, mede gelet op de maximale duur van 1 jaar, in dit geval onvoldoende waarborgen biedt om laatstgenoemd doel te bewerkstelligen.

Voorwaardelijk verzoek

De raadsman van de verdachte heeft ter terechtzitting in hoger beroep verzocht de behandeling van de onderhavige strafzaak aan te houden, indien het hof voorbij gaat aan het primaire standpunt van de raadsman de verdachte te plaatsen in een psychiatrische inrichting ex artikel 37 van het Wetboek van Strafrecht. De raadsman verzoekt de reclassering nader te laten rapporteren over de mogelijkheden van TBS met voorwaarden, aangezien het sinds april beter met de verdachte gaat.

Uit het hiervoor aangehaalde Reclasseringsadvies van 8 juni 2018 volgt dat de verdachte zich in het verleden regelmatig heeft onttrokken aan verplichte behandeling. De reclassering acht de problematiek van betrokkene te ernstig om hem te laten onderwerpen aan voorwaarden. Het hof wijst het verzoek daarom af, nu de noodzaak daartoe, gelet op het vorenstaande, niet is gebleken.

Duur TBS met dwangverpleging

Ter terechtzitting in hoger beroep heeft de advocaat-generaal zich op het standpunt gesteld dat, gelet op de wijziging tot tenlastelegging van feit 2 een ongemaximeerde TBS-maatregel kan worden opgelegd. Ter adstructie voert de advocaat-generaal aan dat de maximale strafoplegging ten aanzien van feit 2 - een misdrijf dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen - door toepassing van artikel 43a van het

Wetboek van Strafrecht kan worden verhoogd tot een gevangenisstraf voor de duur van vier jaar of meer.

Het hof overweegt dienaangaande als volgt.
Ingevolge artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht kan de TBS-maatregel worden opgelegd ten aanzien van een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van vier jaren of meer is gesteld. Ten aanzien van de onder 2 ten laste gelegde mishandeling kan (slechts) ten hoogste een gevangenisstraf voor de duur van drie jaren worden opgelegd. Ofschoon door toepassing van artikel 43a van het Wetboek van Strafrecht de maximaal gestelde gevangenisstraf kan worden verhoogd, ziet dat wetsartikel naar het oordeel van het hof op de straftoemeting, nu het een recidiveregeling betreft. Het hof is van oordeel dat bij oplegging van de TBS-maatregel het door de verdachte begane feit, en daarmee het gronddelict - in casu de mishandeling- leidend is.
Uit het voorgaande volgt dat de maatregel tot TBS niet ter zake van de onder 2 ten laste gelegde mishandeling, doch louter wegens belaging wordt opgelegd.

Vervolgens staat het hof voor de beantwoording van de vraag of de bewezenverklaarde belaging moet worden gezien als een "geweldsmisdrijf" hetgeen het opleggen van een ongemaximeerde TBS-maatregel mogelijk zou maken.

Uit artikel 38e, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht volgt dat de duur van de TBS-maatregel met dwangverpleging een periode van vier jaren niet te boven gaat, tenzij sprake is van een misdrijf dat is gericht tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen, kort gezegd: een geweldsmisdrijf. Belaging is volgens de bestendige rechtspraak van de Hoge Raad niet zonder meer te karakteriseren als een geweldsmisdrijf. Het hof moet bij de beantwoording van de vraag of het misdrijf, waarvoor de TBS is opgelegd, gericht was tegen of gevaar heeft veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen alle relevante omstandigheden in aanmerking nemen. Het hof stelt op basis van de stukken in het dossier vast dat de verdachte de aangever niet alleen heeft belaagd, maar hem op 13 oktober 2017 ook heeft mishandeld en zijn ruit heeft vernield. Anders dan de rechtbank, is het hof echter van oordeel dat de bewezenverklaring van deze zelfstandige delicten niet met zich brengt dat de belaging als zodanig daarmee van een gewelddadig element wordt voorzien, ook niet nu alle feiten qua tijd en plaats samenvallen.

Dat maakt dat de bewezenverklaarde en aan de TBS-maatregel ten grondslag gelegde belaging geen geweldsmisdrijf is.

Nu de TBS-maatregel niet wordt opgelegd ter zake van een misdrijf dat is gericht tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen, kan de totale duur van de TBS-maatregel maximaal vier jaren bedragen.

Vordering tot schadevergoeding

In het onderhavige strafproces heeft zich als benadeelde partij gevoegd en een vordering ingediend tot vergoeding van geleden immateriële schade als gevolg van het aan de verdachte ten laste gelegde, tot een bedrag van € 2.160,00.

In hoger beroep is deze vordering aan de orde tot dit in eerste aanleg gevorderde en in hoger beroep gehandhaafde bedrag.

De advocaat-generaal heeft geconcludeerd tot toewijzing van een gedeelte van de vordering van de benadeelde partij, te weten tot een bedrag van € 1.300,-, met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel, waarbij de vervangende hechtenis zal worden bepaald op 1 dag, en afwijzing van het overige deel van de vordering.

De vordering van de benadeelde partij is namens de verdachte door de verdediging in zoverre betwist, dat zij zich verzet tegen toewijzing een hoger bedrag dan het in eerste aanleg toegewezen bedrag van € 1.300,-.

Het hof acht aannemelijk geworden dat er immateriële schade is geleden en dat deze schade het rechtstreeks gevolg is van het onder 3 bewezen verklaarde. De vordering ter zake van geleden immateriële schade leent zich - naar maatstaven van billijkheid - voor toewijzing tot een bedrag van € 1.300,-, te vermeerderen met de gevorderde wettelijke rente over dit bedrag vanaf 13 oktober 2017 tot aan de dag der algehele voldoening.

Voor het overige zal de vordering worden afgewezen.

Het vorenstaande brengt mee dat de verdachte dient te worden veroordeeld in de kosten die de benadeelde partij tot aan deze uitspraak in verband met de vordering heeft gemaakt, welke kosten het hof vooralsnog begroot op

nihil, en in de kosten die de benadeelde partij ten behoeve van de tenuitvoerlegging van deze uitspraak nog moet maken.

Betaling aan de Staat ten behoeve van het slachtoffer

Nu vaststaat dat de verdachte tot een bedrag van € 1.300,- aansprakelijk is voor de schade die door het bewezen verklaarde is toegebracht, zal het hof aan de verdachte de verplichting opleggen dat bedrag aan de Staat te betalen ten behoeve van het slachtoffer

Daarbij zal het hof rekening houden met de draagkracht van de verdachte in dier voege dat het hof bij gebreke van betaling van voormeld bedrag aan schadevergoeding door de verdachte de op te leggen aantal dagen vervangende hechtenis zal vaststellen op één dag, een en ander zoals door de raadsman is bepleit.

Vordering tot tenuitvoerlegging

Bij vonnis van de politierechter in de rechtbank Den Haag van 7 september 2017 onder parketnummer 09-818766-17 is de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van vijf dagen, met bevel dat die gevangenisstraf niet ten uitvoer zal worden gelegd onder de algemene voorwaarde dat de verdachte zich vóór het einde van de proeftijd van twee jaren niet schuldig maakt aan een strafbaar feit.

In afwijking van de oorspronkelijk door het Openbaar Ministerie ingediende vordering tot tenuitvoerlegging van die voorwaardelijk opgelegde straf, heeft de advocaat-generaal geconcludeerd tot afwijzing, nu hij ter zake van het ten laste gelegde heeft gevorderd dat aan de verdachte de TBS-maatregel wordt opgelegd.

In hoger beroep is komen vast te staan dat de verdachte de genoemde algemene voorwaarde niet heeft nageleefd. De verdachte heeft immers de in de onderhavige strafzaak bewezen verklaarde feiten begaan terwijl de hiervoor bedoelde proeftijd nog niet was verstreken.

Met de advocaat-generaal, acht het hof de tenuitvoerlegging van de bij voormeld vonnis opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf niet meer opportuun, nu aan de verdachte de maatregel tot TBS met dwangverpleging zal worden opgelegd. De vordering tot tenuitvoerlegging

van de eerder voorwaardelijk opgelegde straf, wordt daarom afgewezen.

Toepasselijke wettelijke voorschriften

Het hof heeft gelet op de artikelen 36f, 37a, 37b, 43a, 57, 63, 285b, 300 en 350 van het Wetboek van Strafrecht, zoals zij rechtens gelden dan wel golden.

BESLISSING

Het hof:

Vernietigt het vonnis waarvan beroep en doet opnieuw recht:

Verklaart zoals hiervoor overwogen bewezen dat de verdachte het onder 1, 2 en 3 ten laste gelegde heeft begaan.

Verklaart niet bewezen hetgeen de verdachte meer of anders is ten laste gelegd dan hierboven is bewezen verklaard en spreekt de verdachte daarvan vrij.

Verklaart het onder 1, 2 en 3 bewezen verklaarde strafbaar en kwalificeert dit als hiervoor vermeld.

Verklaart de verdachte niet strafbaar ter zake van het bewezen verklaarde en **ontslaat de verdachte te dier zake van alle rechtsvervolging.**

Gelast dat de verdachte **ter beschikking wordt gesteld** en beveelt dat hij van overheidswege zal worden verpleegd.

Vordering van de benadeelde partij
Wijst toe de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij ter zake van het onder 1, 2 en 3 bewezen verklaarde tot het bedrag van **€ 1.300,- (duizend driehonderd euro) ter zake van immateriële schade, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de hierna te noemen aanvangsdatum tot aan de dag der voldoening.**

Wijst de vordering van de benadeelde partij tot schadevergoeding voor het overige af.

Verwijst de verdachte in de door de benadeelde partij gemaakte en ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken kosten, tot aan de datum van deze uitspraak begroot op nihil.

Legt aan de verdachte de verplichting op om aan de Staat, ten behoeve van het slachtoffer, genaamd
ter zake van het onder 1, 2 en 3 bewezen verklaarde een bedrag te betalen van **€ 1.300,- (duizend driehonderd euro) als vergoeding voor immateriële schade**, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door **1 (één) dag hechtenis**, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de hierna te noemen aanvangsdatum tot aan de dag der voldoening, met dien verstande dat de toepassing van die hechtenis de verplichting tot schadevergoeding aan de Staat ten behoeve van het slachtoffer niet opheft.

Bepaalt dat indien en voor zover de verdachte aan een van beide betalingsverplichtingen heeft voldaan, de andere vervalt.

Bepaalt de aanvangsdatum van de wettelijke rente voor de immateriële schade op 13 oktober 2017.

Wijst af de vordering van het Openbaar Ministerie strekkende tot tenuitvoerlegging van de bij vonnis van de politierechter in de rechtbank Den Haag van
7 september 2017, onder parketnummer 09-818766-17, voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf voor de duur van 5 dagen.

Dit arrest is gewezen door mr. J.M. van de Poll, mr. H.M.D. de Jong en mr. F.W. van Lottum, in bijzijn van de griffier mr. M.C. Bongaerts.

Het is uitgesproken op de openbare terechtzitting van het hof van 2 november 2018.

Voor fotokopie conform:
de griffier van het gerechtshof
Den Haag